

CAPÍTOL 10: Més persones, més anècdotes

Les entitats no són res sense les persones que li donen vida. Per això estic dedicant uns capítols a aquelles persones que van perfilar el tarannà de l'escola.

Ja estava assignada al centre quan vaig arribar a l'antiga escola; a la Zona Franca s'hi va perdre alguna vegada i a l'escola nova va batre el rècord de permanència en el mateix centre. Estic parlant de la psicopedagoga de l'EAP, M. Antònia Claverias. Mai he compartit la dèria del Departament de canviar els psicopedagogs dels centres cada cert temps. Amb la M. Antònia vam aconseguir trencar aquesta dinàmica i, fent servir excuses cada cop més originals, vam anar convençant als inspectors que no la canviessin.

Va estar assignada al nostre centre uns vint anys i va ser un referent en la tasca amb els alumnes més vulnerables. Sempre va defensar la tasca del professorat i la línia de treball del centre. Va obrir els ulls a sectors del Departament que tenien certes reserves sobre l'escola. Amb comentaris oportuns i en els llocs adients, va facilitar que es valorés la feina feta per l'equip de l'escola. Els alumnes més vulnerables van tenir la sort de comptar de la seva atenció i col·laboració amb l'equip de mestres d'educació especial. El seu suport va ser clau, també, per tal d'aconseguir l'aula d'acollida.

Sempre he admirat el seu bon humor i fina ironia i, perquè no dir-ho, els Dry Martini que animàvem alguna reunió....

Amb la incorporació de la figura dels administratius a les escoles va arribar la Rut. Eren les primeres administratives que arribaven a les escoles, i, després de tenir l'experiència de fer de professor en cursos de formació a nous administratius, he de reconèixer que vam tenir una gran sort amb la Rut, per la seva adaptació i bona disponibilitat per aprendre. Durant el parèntesi d'un parell de cursos va ocupar la plaça la Montse a qui, malauradament, una malaltia li va guanyar la lluita. Amb el retorn, la Rut ha estat a l'escola fins ara.

Hi ha activitats a les escoles que, pel seu horari, necessiten algú que es faci càrrec de la vigilància i control de la porta. A l'escola, durant molts anys, l'Elisabeth va ser qui es va encarregar d'obrir, tancar i vigilar la porta per tal de poder oferir les activitats de futbol, bàsquet i grup de batucada a pares i mares. Sempre a la porta, oferia la confiança que tot anava bé i que, al final, tot quedaria ordenat i tancat. Hi ha persones que passen discretament pels llocs, però que sense elles no seria possible el funcionament de certes activitats.

A les escoles, com passa als edificis públics, cal vigilar les persones que hi accedeixen en moments d'afluència, ja que, emparat en l'anonimat, hi pot entrar algú amb intencions d'aprofitar un descuit i endur-se'n alguna cosa. Parlant clar... un lladre.

El que no podia imaginar-me és.....

És de nit, torno a casa amb la meva esposa. És divendres, penso que, el cap de setmana, podria avançar alguna tasca a casa. Decideixo entrar a l'escola per recollir uns documents. Està tot ben tancat però l'alarma no està activada. M'intriga. L'Elisabeth no s'oblida mai de connectar-la. Encenc els llums. Sento una veu que pregunta:

- Qui hi ha?

No sé què fer...ara puc veure qui parla, és de l'empresa de seguretat. Respiro tranquil.

- Sóc el director. Què fa vostè?
- És que.... ha saltat l'alarma... i he vingut a veure....

Em dirigeixo al despatx.... la porta està oberta... les llums del despatx apagades...ja no respiro tranquil....li pregunto:

- Què fa la porta del despatx oberta?
- Estava... fent comprovacions.....
- Quina secció de l'alarma ha saltat?
- La dos

La zona del despatx, a la nostra escola, és la tres. No hi ha, doncs, cap motiu per entrar al despatx. Li dic. Respon amb evasives. Recullo els documents que volia i sortim junts.

És dissabte. Vaig a l'escola, amb la llum del dia estic més tranquil. Vull veure el despatx, amb calma. La caixeta dels diners no està on l'acostumo a deixar... faig arqueig i comprovo que no falta res... es veu que vaig arribar en el moment oportú i no va tenir temps d'agafar els pocs diners que hi havia.

És dilluns. Truco a l'empresa de seguretat. Vull saber si consta que es disparés l'alarma el divendres. M'he d'identificar amb un codi. Em diuen que no consta cap avís d'alarma.

Ara que ho tinc més clar, encara, vaig al Consorci d'Educació. Parlo amb el responsable de manteniment i seguretat. Li explico l'intent de robatori. Em sorprèn la seva resposta.

- I tu què feies a aquelles hores entrant a l'escola? És molt estrany, no?
- Jo entro a l'escola quan vull... Qui no ha d'entrar a robar és el de seguretat.

M'aixeco, el deixo amb la paraula a la boca, marxo donant un cop de porta.

Arribo a l'escola. M'està esperant una responsable de l'empresa de seguretat. Li explico els fets. Em diu que és impossible. Li contesto:

- Miri, moltes coses són impossibles... fins que deixen de ser-ho.

Segueix dient que és impossible i no arribem a cap acord, evidentment. Em notifica que han fet una nova assignació de zones d'alarma i, misteriosament, el despatx serà, a partir d'ara, zona dos... Veig que el seu interès no és saber la veritat, sinó salvar la imatge de la seva empresa. Li dic que no he trobat a faltar res i, per tant, no faré cap denúncia oficial. Veig que respira.

Han passat pocs dies. Toca reunió mensual de directors/es de l'Eixample. Els explico els fets. Comencen a explicar desaparicions inexplicables que han sofert darrerament.

Torno el Consorci. Ho explico. Em sorprenen encara més.

- Ja hem comprovat, mitjançant l'empresa de seguretat i els codis d'accés, que no és estrany que vagis a l'escola en hores intempestives.

No m'ho puc creure. S'han dedicat a investigar-me a mi, en lloc d'investigar el de seguretat!!!

Han passat uns mesos. Em comuniquen, des del Consorci, que han canviat l'empresa de seguretat... Casualitat? No ho crec. Però no ho reconeixeran mai.

Estic al despatx. Entra la M. Josep.

- Hi ha un senyor que porta aquest paquet, s'ha de signar el rebut.

Signo el rebut. Al cap de poc torna a entrar corrent la M Josep.

- El senyor del paquet m'ha robat 70 euros que acabava de cobrar de reserva pel Casals i, mentre he vingut amb el paquet, els ha agafat.
- N'estàs segura?
- Els tenia sobre la taula de darrere el taulell i ara no hi són. Estic segura.

Truco a l'empresa de missatgeria que consta al paquet. M'identifico. Parlo amb un responsable. Es mostra molt interessat. Pren nota.

Han passat unes tres hores. La senyora Isabel em diu que hi ha un senyor que pregunta per mi. El fa passar.

- Sóc de l'empresa de missatgeria. Li porto en aquest sobre els 70 euros. Li demano disculpes. Estàvem amb la mosca darrera l'orella amb aquest treballador i ho ha reconegut.. Ja hem pres les mesures adients. Ens preocupa molt la imatge de l'empresa.

Dues anècdotes amb dues reaccions totalment diferents. Una afronta el problema, l'altra l'amaga i no sap que amagar la veritat fa tant mal o més que mil mentides

Encara queda una anècdota detectivesca, però...**caldrà esperar al pròxim capítol.**